

Mirko se pelje koledovat

»Morda bi se lahko odpeljal šele zjutraj,« je rekla mati desetletnemu Mirku.

»Zjutraj bi prišel prepozno in bratrancema sem obljubil, da bom hodil z njima kot tretji kralj,« je odgovoril Mirko.

»Če kaj potrebuješ, mama, brž skočim, da se ne boš zadrževala s kuhanjem,« je še ustrezljivo dodal.

Mati se je nasmehnila. »Hvala, sem si že vse potrebno kupila dopoldne. Pelji se torej, a ne pozabljaj, da se zgodaj mrači, in pazi na postaje, da se ne odpelješ drugam!«

»Ne boj se, vse postaje imam preštete, prav se bom pripeljal, tudi če bi na postajah ne svetili!« je samozavestno govoril Mirko in se spet vrnil k stojalu s knjigami. Izbral si je dve knjigi in jima priložil ovojko znamk. Knjigi je že nekajkrat prebral, naj se z njima zabavata še bratranca na deželi, znamke pa bo dal stricu, ki je vnet zbiratelj znamk.

Po obedu je hitel Mirko na postajo. Bilo je še poldrugo uro časa, toda hotel se je še izprehoditi po mestu. Dan je bil hladen in oblačen, nad strehami je visela megla, pomešana z dimom in prahom. Mirko je bil vesel, ko je zlezal v vlak. Svojega zavitka ni spustil iz rok in večkrat je pobrskal po žepu, da bi se prepričal, ali ni izgubil škrniclja s kadihom, krede in lončka s koščki oglja. Pri tem ni pozabil šteti postaje, in ko je vlak devetič zažvižgal, je Mirko vstal in hitro izstopil. Kaj pa to? Tam ni bilo postajnega poslopja, samo drog z imenom neznanega postajališča. Preden se je deček prav zavedel, se je vlak odpeljal.

»Prosim, teta, kje pa sem?« je vprašal Mirko ženico, ki je prišla po cesti, in ji povedal, kam je prav za prav namenjen.

»Za eno postajo si prezgodaj izstopil, tole je novo postajališče. Počakati moraš na prihodnji vlak; pride čez dve uri. Ali pa pojdi z menoj po cesti; če dobro hodiš, boš v eni uri tam. Morda te dohiti kak voz, pa se boš peljal,« je rekla žena.

Mirko jo je udaril po cesti. Imel je srečo. Kmalu ga je došel tovorni avto. Šofer se je nagnil iz voza in prijazno vprašal: »Kam pa tako pozno, fantek?« Mirko mu je razodel svojo smolo in šofer ga je vzel na voz. Na križišču je Mirko izstopil in se zahvalil šoferju, ki mu je pokazal še pot k njegovemu cilju.

»Po temle drevoredu pojdi, pa ne boš zašel. Sicer pa vidiš tiste luči, ravnaj se po njih!« mu je svetoval voznik.

Mirko je krepko stopil. S polja je zapihal ostrejši veter in droban sneg je naletaval. Mestece, ki ga je videl pred seboj, je bilo podobno velikim žarečim jasicam. Na desni doli so visele v zraku barvaste luči, zelene, zlate, rdeče, kakor nanizane na nit. Razlegnil se je pok, nekje nad plavžem se je zasvetil dolg plamen.

»Kako lepo! Podnevi so plavži tako neprijazni, zvečer pa kakor da so se izpremenili v skrivnostno mesto iz čudovite pravljice!« je rekel Mirko sam pri sebi. Res, lepo ni bilo to mesto podnevi, toda preživljalo je sto in sto rudarjev in plavžarjev, dajalo delo sto in sto rokam, ustvarjenim za delo.

Zdajci je zagledal Mirko dve postavi pred seboj. Pospešil je korake in malone zakričal od veselja. Spoznal je svoja bratranca.

»Jutri ne pojdeva več na postajo, Mirko ni mož beseda!« je rekel starejši, Igor, mlajši Pavel pa mu je dajal prav.

»Je mož beseda, ampak vedel ni, da imate od Novega leta tudi novo postajališče!« je zaklical Mirko in pripovedoval, kaj je doživel.

»Samo da si prišel. Ali imaš kado s seboj?« je vprašal Pavel, in ko je Mirko pritrđil, je takoj računal, kam pojdejo jutri. V mestecu in v bližnji vasi je živel toliko sorodnikov, da bi komaj mogli vse obiskati.

»Sta ga vendar pripeljala,« je vprašala teta, ko so stopili v hišo. Mirko ni vedel, kaj bi prej; ali naj se ogreje s kavo, ki jo je nesla teta na mizo, ali naj si ogleda lepe jaslice, ki so jih naredili oče in bratranca. Jaslice so bile tako lepe, da se Mirko ni mogel ločiti od njih.

»Pojdi, kava bo mrzla!« ga je silila teta in dečki so sedli za mizo.

»Mama, ti še ne veš, kaj se je Mirku prigodilo!« se je smejal Pavel in pripovedoval, kako se je bratranec zmotil in izstopil za eno postajo prezgodaj.

»Le nikar se ne posmehuj, ti bi sedel kam pod drevo in jokal. Mirko pa se ni bal in je vendar prišel k nam!« je rekla mati.

»Prinesel sem s seboj lep zlat papir za čepico. Ampak ne bom tisti črni zadaj!« je izjavil Mirko.

»Črni kralj bo Pavel, ker je najmanjši med nami,« je odločil Igor.

»Jaz ne maram biti tisti črni,« je ugovarjal Pavel.

»Bomo pa koga drugega poiskali. Vsak bo vesel, če ga vzamemo s seboj,« je rekel Igor.

»Saj je tisti črni zadaj tudi kralj. Le poglej ga tamle na jaslicah. Brez njega bi praznik Treh kraljev ne

bil nič!« je prigovarjal Mirko mame. Pavel se je še nekaj časa kuljal, potem pa je pošepetal Mirku: »No, pa pojdem z vama. In pošteno se bom počrnil, da se me bo sestrična Milka bala!«

Zjutraj so dečki hiteli najprej k teti v vas. Tretji, najmanjši, je druga dva komaj dohajal. Črni kralj je zares zaostajal.

